



А. Страшимировъ.

Малкитѣ туристи.

1. Презъ Стара-планина.

Бѣхме по на 14 години хлапета. Настъпи лѣтната ваканция и ние се запалихме, като кибригени клечки: ще вървимъ! И защото нѣмахме бащи да ни спържатъ ушитѣ, една заранъ моята сестра — малко уплашена — даде ми благословията си и — потеглихме... Ще обходимъ България: да я видимъ, да я опознаемъ! Нима само отъ книгитѣ ще четемъ за нея?

Тогава нѣмаше още екскурзии, нѣмаше излѣтници и нищо не се знаеше за туризмъ. България току-що бѣше освободена отъ турското владичество и никой отъ насъ не я познаваше: ниго учи ели, нито ученици. А четѣхме вече за Преславъ и Търново, за Розовата долина и за Шипка... О, ние ще ги видимъ сега, ще ги видимъ!

Бѣхме само двама — моятъ другаръ Стоянъ Петровъ Топузовъ и азъ. Маршрутътъ си начертахме още презъ зимата. Ще потеглимъ отъ Варна право на югъ! Най-напредъ ще прекосимъ Стара-планина, и хопъ въ Бургасъ! После презъ Айгосъ и Карнобатъ — хайде въ Сливенъ! А отъ тамъ — Нова-Загора, Стара-Загора, че презъ Срѣдна гора, ето ни въ Розовата долина... Въ Розовата долина — ура! И отъ тамъ — на върхъ Шипка: — да, на върхъ Шипка... Господи, колко дивно бѣше всичко